

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, 1680

5. An suspensio disiunctiva, nempe ab Officio, vel beneficio sit valida? Ex
p. 5. tr. 10. res. 13.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76372](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76372)

debet obesse reo. Alii dicunt attendendam causam, ob quam talis suspensio fertur, quoniam qualem meretur suspensionem delictum, talis incurritur: unde si delictum meretur suspensionem ab officio, talis incurritur; similiter si à beneficio, itidem si ab utroque simul. Alii dicunt vim habere suspendendi ab officio simul, & beneficio, sicut nomine excommunicationis intelligitur major, quæ comprehendit minorem, & hæc est sententia Sylvestri in *sum. verb. suspensio*, & probabilior cæteris, & ita etiam docet Mercerus de *Sacram. in 3. p. 7. 2. dub. 1.* ubi sic ait: Notandum quod suspensio prolata absque vlla determinatione includat privationem tam officii quam beneficii, non enim est ratio cur potius intelligatur privatio huius, quam illius, & talis habetur *Extravag. divina, de privil.* & in Conc. Trident. *sess. 25. cap. 14.* contra Episcopum concubinarium, qui à Synodo Provinciali monitus, se non emendat. Vide etiam Gordonum *tom. 2. lib. 7. 9. 14. cap. 2. n. 7.*

RESOL. V.

An suspensio disjunctiva, nempe ab officio, vel beneficio sit valida? Ex p. 5. tract. 10. Ref. 13.

§. 1. Negativè respondet Hentiq. *lib. 1. 3. cap. 22. num. 4. in gloss. tit. E*, dicens suspensionem factam per disjunctionem, nempe ab officio, vel beneficio, non tenere, cum propter ineptæ sententiæ incertitudinem, non sit major ratio, cur is, in quem fertur, non eximatur ab unius potius, quam ab alterius istorum duorum suspensione, quod tamen non videtur admodum tutum. Nam fundamento, quo nititur, facile occurrere potest, dicendo in pœnis injungendis disjunctionem non adferre incertitudinem, quæ reddat sententiam irritam, ut ex eo patet quod in foro conscientie Confessarius possit pœnitenti inungere, ut vel aliquo certo die jejunet, vel det certam elemosynam, & in foro externo possit aliquis damnari, ut vel ferat aliquot verbera, vel solvat certam pecuniæ summam: quare & poterit aliquis in pœnam delicti à iudice suspendi ab officio, vel à beneficio, adeo ut gloss. *ad cap. laicorum, de Cleric. excom. minist. verb. ab officio*, habeat sic suspensum debere abstinere tam ab officio, quam à beneficio. Quamquam videri potest sufficere, ut ab altero eorum, quod maluerit, abstinere, sicut in aliis pœnis, quæ sub disjunctione imponuntur, nisi aliam suspensionis intentionem fuisse constet, quia censura plus dependet à voluntate proferentis illam, quam ex verbis; & ita hanc sententiam tenet Reginaldus *tom. 2. lib. 3. 2. tract. 2. cap. 9. n. 21.*

2. Verum non desinam etiam hic apponere verba Hurtadi de *suspens. diff. 4. n. 11.* ubi sic ait: Quamvis Doctores communiter doceant suspensionem ab officio, vel à beneficio sub disjunctione à neutro manere suspensionem, quia non ab utroque, ut patet, nec ab altero, quia non est major ratio, ob quam ab uno potius, quam ab altero maneat; nihilominus, ut docent nonnulli credimus manere suspensionem ab uno, vel ab altero determinatè pro optione suspensi, quam tenetur facere, sicut qui condemnatur, ut exulet, vel ut solvat certam quantitatem pecuniæ, verè manet obnoxius uni, aut alteri, & obligatur unum, aut alterum eligere, quia absque fundamento negatur iudicem habere auctoritatem ad sic ferendam sententiam pœnæ, & ad obligandum eum ut eligat quam maluerit. Sic ille, & Bizozeros in *summ. tract. de suspens. cap. 1. num. 13.* absolute docet suspensionem sub hac forma suspendentem ab officio, vel à beneficio nullam vim habere, & talem non esse suspensionem,

Tom. V.

& hoc etiam docet Vega in *spec. curat. p. 2. cap. 12. §. 12. num. 100.*

RESOL. VI.

An suspensio sit valida, si post illam interponatur appellatio?

Et an suspensio à voce activa, & passiva suspendatur per appellationem legitimam subsequentem? Ex p. 5. tract. 10. Ref. 16.

§. 1. Affirmativam sententiam docet Turrianus *lib. 4. disp. 42. dub. 2.* ubi sic ait: Notandum suspensionem non fore validam, si feratur post interpositam appellationem, iuxta communem opinionem Doctorum in *cap. 1. de sentent. excomm. in 6.* Si verò appellatio sequatur post latam suspensionem, non impedit effectum, ut habetur *cap. is cui, de sent. excomm. in 6.* quod Abbas in *cap. 2. de Clerico excommunicato minist. & cap. sapès, de appellat. in 6.* voluit esse intelligendum de sola suspensione, quæ fertur ob contumaciam, non de illa, quæ est purè pœna. Sed hæc limitatio non placet aliis, quia caput *is cui*, citatum simpliciter loquitur de suspensione absque ulla disjunctione; in iure verò utraque suspensio potest hoc nomine significari. Mihi videtur probabilis, quia videtur sermo esse de suspensione, sicut de excommunicatione, atque adeo de illo ut est censura propriè. Hæc Turrianus, quem sequitur Faber de *cons. in 4. sent. disp. 25. 9. 1. disp. 6. cap. 1. n. 47.* ubi ita asserit. Requiritur suspensio ut feratur ante appellationem, quia per appellationem tollitur iurisdicatio: si autem appellatio sequatur sententiam, non impedit effectum suspensionis, sicut nec excommunicationis, *cap. is cui, de sent. excommunicationis in 6.*

2. Sed hæc opinio ita absolute prolata mihi non placet. Dico igitur quod suspensio ab officio & ingressu Ecclesiæ non suspenditur per appellationem subsequentem, quia secum executionem deferret, & patet ex *cap. is cui, de sententia excomm. in 6.* secus est de suspensione à beneficio, quod ex eodem *cap. colligitur*: nam cum ibidem singulariter dicatur suspensionem ab officio, & ingressu Ecclesiæ non suspendi per appellationem subsequentem, contrarium innuitur de aliis suspensionibus. Quidam tamen ex DD. citatis distinguunt inter suspensionem à beneficio, & à fructibus beneficii; aiuntque secundam suspendi per appellationem subsequentem, non tamen priorem, sed non video, in quo iure fundentur: Quare melius Navarrus ait omnem suspensionem per appellationem subsequentem suspendi præter suspensionem ab officio & ingressu Ecclesiæ, & sanè vel hoc, vel nihil quod ad rem præsentem faciat, ex dicto iure colligitur, & ita docet Coninch de *Sacrament. disput. 4. dub. 4. num. 29.* & Avila *part. 3. disp. 3. dub. 4. concl. 1.* ubi etiam docet, quod suspensio à voce activa, & passiva suspenditur per appellationem legitimam subsequentem, & post hæc scripta invenio etiam docere hanc nostram sententiam Hurtadum de *cons. in comm. diff. 25. num. 110.* ubi sic ait: Appellatio facta post latam sententiam censuræ, & absolutam, nequit eam impedire, imò nequit impedire denunciationem censuræ jam latæ & incurse, ut definitur in *cap. pastoralis*, & merito, quia denunciatio est quid accessorium censuræ, ac proinde eam sequitur, excipimus tamen suspensionem à beneficio, & ab aliis distinctis ab officio & ingressu Ecclesiæ, quæ per sequentem appellationem suspenditur, ut indicatur in dicto *cap. is cui*, dum dicitur suspensionem ab officio & ab ingressu Ecclesiæ non impediri per sequentem appellationem,

P 2 &